

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**, se sídlem Petrušov ev. č. 152, Staré Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-152970-3/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobkyně požádala žalovaného podle § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (zákon o informacích), o poskytnutí všech služebních hodnocení a všech rozhodnutí o platu, která podepsal PhDr. Jindřich Fryč v postavení nejvyššího státního tajemníka, resp. náměstka ministra vnitra pro státní službu, s odstraněním veškerých údajů umožňujících identifikaci hodnoceného či odměňovaného úředníka. Žalovaný odmítl žádost rozhodnutím uvedeným v záhlaví a žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správní žalobu k Městskému soudu v Praze.

[2] Městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost odůvodnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud konstatoval, že žalovaný sice vypracovává služební

hodnocení za účelem plnění úkolů plynoucích ze zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, jakmile jej však vypracuje, neslouží pouze tomuto účelu a může splňovat definici informace podle § 8a odst. 2 zákona o informacích. Žalovaný vůbec neposoudil povahu požadované informace. Skutečnost, že se jedná o osobní údaj, je prvním krokem posouzení, zda jde o údaj vypovídající o funkčním a pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy. Přitom není podstatné, zdali lze z požadované informace zjistit, o jaké zaměstnance se jedná, neboť nejde o zákonný důvod omezení práva na informace. Soud dodal, že žalovaný bez uvedení důvodu odmítl postup jiných správních úřadů, které vyhověly totožným žádostem o informace. Soud uzavřel, že žalovaný odmítl poskytnout informace o služebním hodnocení v celku, aniž vysvětlil, které části služebního hodnocení obsahují osobní údaje nesplňující znaky uvedené v § 8a odst. 2 zákona o informacích.

II. Důvody kasační stížnosti

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel předně namítá, že ve svém rozhodnutí uvedl důvody pro odmítnutí žádosti o informace ve smyslu § 8a zákona o informacích. Služební hodnocení neobsahuje pouze osobní údaje, ale též údaje týkající se ústavně chráněných osobnostních práv člověka. Tato práva nemohou ustoupit právu na informace. Městský soud se vůbec nezabýval tímto argumentem stěžovatele. Podle stěžovatele by anonymizací začerněním došlo k popření smyslu práva na informace, protože by poskytl pouze údaj o tom, že jde o služební hodnocení.

[5] Ve druhé kasační námitce stěžovatel poukazuje na to, že postup povinných subjektů je na sobě nezávislý, protože jim žádný zákon neukládá povinnost koordinovat vyřizování jednotlivých žádostí o informace. Naopak, povinné subjekty musí zákon o informacích vykládat samostatně a přihlížet k obdobným případům a soudní judikatuře. Dosud neexistuje ustálená judikatura týkající se poskytování informací o služebních hodnoceních státních zaměstnanců za účelem kontroly osoby, která je podepsala. Z hlediska zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti není podstatné, že jiný správní orgán zastává odlišný názor.

III. Vyjádření žalobkyně

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (s. ř.), musí povinné subjekty koordinovat vyřizování žádostí o informace. Žalobkyni nezajímají hodnocené osoby, jejich osobní údaje, ani údaje o soukromí. Žalobkyně chce zkontrolovat, zda jejich služební hodnocení odpovídá skutečnosti a zda bylo provedeno v souladu s právními předpisy.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je

pokračování

projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Městský soud považoval rozhodnutí stěžovatele o rozkladu za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění neposkytnutí služebního hodnocení. Stěžovatel proti tomu namítal, že pečlivě posoudil požadované informace v kontextu § 8a zákona o informacích a dospěl k závěru, že služební hodnocení nelze poskytnout, protože se týká osobnostních práv hodnoceného člověka. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal, zdali ob stojí závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o rozkladu.

[10] Městský soud v bodě 16 rozsudku vysvětlil, proč nelze jednostranně upřednostnit ochranu osobních údajů před právem na informace. Označení informace za osobní údaj je dle městského soudu prvním krokem, na nějž musí navazovat posouzení vztahu mezi údajem a funkčním nebo pracovním zařazením zaměstnance veřejné správy dle § 8a odst. 2 zákona o informacích, tuto část úvahy však stěžovatel neučinil. Městský soud poukázal též na to, že stěžovatel nemohl odmítnout poskytnutí služebního hodnocení jako celku, aniž by odůvodnil, které části služebního hodnocení obsahují údaje nevypovídající o veřejné činnosti státního zaměstnance. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu.

[11] Střet práva na informace s ochranou osobních údajů řeší § 8a zákona o informacích. Podle § 8a odst. 1 zákona o informacích platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Ustanovení § 8a odst. 2 zákona o informacích však stanoví zvláštní pravidlo vůči § 8a odst. 1 téhož zákona: „*Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*“ Povinný subjekt poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

[12] Žalobkyně požadovala po stěžovateli předložení služebních hodnocení podepsaných PhDr. Jindřichem Fryčem. Stěžovatel žádosti nevyhověl, požadovaná informace (služební hodnocení) totiž nesplnila třetí podmínku § 8a odst. 2 zákona o informacích. V rozhodnutí o rozkladu stěžovatel neodůvodnil, proč služební hodnocení nevypovídá o úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy; jen stroze uvedl, že poskytnutí služebního hodnocení by mohlo neúměrně narušit soukromí hodnocených zaměstnanců. Okolnost, že lze ze služebního hodnocení zjistit, o jaké zaměstnance se jedná, není sama o sobě podstatná, neboť § 8a odst. 2 zákona o informacích nestanoví v tomto ohledu žádné omezení. Odůvodnění rozhodnutí o rozkladu nasvědčuje tomu, že se stěžovatel snažil služební hodnocení podřadit pod informace týkající se soukromí fyzické osoby dle § 8a odst. 1 zákona o informacích. Nicméně i v tomto případě je jeho úvaha neúplná. Podřazení informace pod režim § 8a odst. 1 zákona o informacích neznámá, že ji povinný subjekt bez dalšího neposkytne; musí totiž vždy posoudit, zdali jej umožňují právní předpisy chránící soukromí, zejména nařízení Evropského parlamentu

a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR). Stěžovatelovo rozhodnutí o rozkladu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; v tomto ohledu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu. Kasační námitka není důvodná.

[13] Ostatně stejný závěr vyslovil správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023, č. j. MV-148420-3/OSS-2023, v němž pouze konstatoval, že služební hodnocení nevypovídá o funkčním nebo pracovním zařazení státního zaměstnance, aniž by blíže vysvětlil, proč tomu tak je.

[14] Nepřezkoumatelná je také stěžovatelova úvaha o neposkytnutí služebního hodnocení jako celku s odkazem, že obsahuje údaje týkající se lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména. Tyto hodnoty spoluutváří ochranu osobnosti člověka, ale samy o sobě zásadně neospravedlňují odmítnutí žádosti o informace. Stěžovatel se musí zabývat tím, zdali existuje veřejný zájem na poskytnutí určité informace, a pokud zjistí, že ano, pak jej musí poměřit s ochranou osobnosti konkrétního státního zaměstnance (rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 - 46, body 24 a 25). Tento postup předpokládá § 8a odst. 1 zákona o informacích, který umožňuje poskytnout informace týkající se osobnosti člověka, pokud je to v souladu s právními předpisy, zejména s GDPR. Stěžovatel výše popsanou úvahu neučinil, proto není jeho kasační námitka důvodná.

[15] K druhé kasační námitce stěžovatele týkající se povinnosti koordinovat svůj postup s jinými správními orgány kasační soud uvádí, že městský soud nezavázal stěžovatele, aby postupoval stejně jako ministerstvo zahraničních věcí, pouze v bodě 12 rozsudku uvedl, že „[...] každý povinný subjekt je samostatným subjektem, který rozhoduje o příslušných právech a povinnostech nezávisle, nicméně s ohledem na přesvědčivost správního rozhodování je nutné trvat na určitém do jisté míry jednotném postupu veřejné správy v typově srovnatelných případech (srov. ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Jinými slovy řečeno, není dost dobře možné bez dalšího odmítnout postup jiných správních úřadů ve srovnatelných případech bez bližšího konkrétního zdůvodnění [...]“.

[16] Úvaha městského soudu je v zásadě správná. Nejvyšší správní soud ji však mírně koriguje. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ukládá povinnost jednotného rozhodování skutkově podobných případů v rámci jednoho správního orgánu, nikoli napříč veřejnou správou. Správní orgán posuzuje žádosti o informace samostatně, bez koordinace s jinými správními orgány. Z principu dobré správy v podobě přesvědčivého rozhodování vyplývá, že žadatel by měl být zpraven, proč mu povinný subjekt neposkytl informaci na rozdíl od jiného povinného subjektu, který podobnou informaci poskytl.

[17] Poskytnutí informace je však faktický úkon, při němž se důvod zpravidla neuvádí. Pokud sám žadatel neuvede takový důvod, nemá se poskytovatel informace vůči čemu vymezit. Žalobkyně poukazovala výhradně na to, že jí podobnou informaci poskytlo ministerstvo zahraničních věcí, ale již neuvedla, proč se tak stalo. Stěžovatel se neměl vůči čemu vymezit, protože nemohl na tvrzení žalobkyně věcně reagovat. Tato nepatrná korekce nemá vliv na zákonnost rozsudku městského soudu, který správně označil rozhodnutí o rozkladu za nepřezkoumatelné.

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyni v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady. Soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu